

Boris
Mikšić

Često govorim
ne bez raz-
zloga kako naši
političari žive
od politike, a
ne za politiku

Osim početka školske godine i završetka javnih komunalnih radova (većinom u Zagrebu) proteklog su tjedna hrvatsku medijsku scenu obilježili politički obračuni vezani uz prodaju Plive. Nakon dvodnevnog zasjedanja SDP-a i početka predizborne kampanje odjednom su u javnost procurile informacije o tajnom sastanku čelnika Plive Čovića sa Sanaderom i Žužulom. Do susreta je došlo u lipnju i to u Veroni. Svakako da je u tom kontekstu spominjanje Žužulovog imena dovoljan razlog za zabrinutost i dokaz kako su igri mutni poslovi. S time su vjerojatno vodeći SDP-ovci i računali. No HDZ je uzvratio udarac i osim što se opravdavao kako je Žužul veliki ljubitelj opere!? pa je zbog toga potegao čak do Verone. Optužili su Željku Antunović za netransparentnu prodaju kuće. Ustvari kako je pogodovala ulasku trgovačkog lanca Lidl u Hrvatsku. Priča ide dalje i ta politička trakovica nije završena, ali za mene nije bitna. Važno je u svemu tome naglasiti kako je to samo još jedan u nizu eklatantnih primjera o umiješanosti politike u

gospodarstvo i stjecanja osobne imovinske koristi. Često govorim, ne bez razloga, kako naši političari žive od politike, a ne za politiku. Imovinske kartice, zaklinjanje u poštenje i domoljublje, borba za društveni napredak i slično, samo su demagoški trikovi kako bi se zamaglila stvarnost. Unatoč tome političari i tajkuni koji svi odreda imaju njihovu podršku, moram priznati vrlo vješto, pljačkaju Hrvatsku. Ipak još ima hrabrih i mladih ljudi koji se principijelno drže svojih ideala. Ideala o bogatjoj i ravnopravnoj Hrvatskoj, neovisnoj o političkim lobijima i osobnim interesima, o Hrvatskoj kakvoj smo sanjali 90-tih godina. Jedan od njih je zasigurno i Domagoj Margetić. Čovjek koji je ni kriv ni dužan zbog naredbe iz Haaga pritvoren u svojoj domovini. Jedinствен je to slučaj do sada u svijetu i nešto slično nije zabilježeno ni u jednoj samostalnoj i suverenoj državi. Svjestan toga započeo je i štrajk glađu, ali o tome niste u hrvatskom medijskom prostoru mogli mnogo saznati. Sustavnim i smišljenim akcijama političari na vlasti (bez

obzira koji je trenutačni omjer snaga) uspjeli su sve podrediti sebi kako bi se što duže zadržali na funkcijama. Međusobnim dogovorima i rotacijama uvijek su na izvoru informacija i odluka i tako već više od 15 godina. Ljudi poput Domagoja u medijskoj su blokadi i ne samo blokadi već su izloženi medijskim napadima. Izmišljanje afera, laži i napuhavanje pogrešaka kojih svi imamo svakodnevica su hrvatskog novinarstva. Ipak očekujem kako će hrvatski glasači za godinu dana na sljedećim parlamentarnim izborima to prepoznati. Nadam se i u velikoj mjeri jer u slučaju tijesnog izbornog rezultata političari ne prežu i od izbornih prijevara. Zato osim Domagoja pa i Glavaša koji je odjednom od najboljeg stranačkog vojnika postao najveći neprijatelj Hrvatskoj treba novih političkih ideja i inicijativa. Bez obzira na uvjete i okolnosti koje tome ne idu na ruku siguran sam kako će hrvatska politička scena ipak ići u tom pravcu. To je jedini ispravan put i način kako ne bi izgubili na političkom planu ono što smo tijekom Domovinskog rata izborili.